

Måndag 26 februari 2001

Jens Ferm i förgrunden, och Magnus Carlén ägnar god tid åt att hänga sin verk – i de stora rummen tillsammans, dessutom varsitt litet rum på Konstforum.

FOTO: ROBERT SVENSSON

JENS FERM
MAGNUS CARLÉN
Måleri Grafik
Konstforum

Man kan roa sig med att läsa ihop de båda konstnärsvännerna Jens Ferm och Magnus Carlén när de nu för första gången ställer ut tillsammans. Här finns en poetisk ton som ligger inom samma ackord. Här finns en lust till färgen som inte ligger inom de rena skälorna, utan snarare uppvisar gränslösa möjligheter att låta den bära olika känslor. Ingen av dem använder sig av effektfulla kontraster, men låter istället vissa

Färger bygger deras världar

En färg, en miljö av Magnus Carlén.

toner klinga ut, långsamt.

Till det: en liten cirkelform, använd på olika sätt, men den finns där, hos båda två. De är också årsbarn.

Detta därhän.

Magnus Carlén (som visar bilder utan ram) är en abstrakt målare som bjuder in till ett landskap av lätta skyar, dimmande moln av tunn färg – som något kvardröjande på en plats där något hänt. Något av mer metafysisk art. Som om själva luften har fått företräde, som om eventuella föreställande element har fått träda tillbaka. Kvar är essensen.

Ibland skönjer man mönster, ibland mycket tydligt. Ändå är de "bakom" den där nästan genomskinliga hinnan. Ibland är färgen kraftigt pålagd, något händer där under.

Det är sublimt, mycket vackert, mycket inbjudande och dessutom välbalanserat – en nästan smäktande lilarosa sky får stå mot en mer jordnära ton.

Det är rätt igenom en kolossalt välhängd utställning.

Carlén är från Stockholm och en av konstskolorna, Idun Lovéns, gick han ett

par år tillsammans med Ferm.

Jens Ferm är Norrköpingskillen som också tidigare ställt ut på Konstforum och hos Galleri Sander. Nuförtiden bor och arbetar han i Paris där han är knuten till ett speciellt galleri.

Också han är övervägande abstrakt i sitt måleri – sedan kan man hitta berättande former i detta ändå.

Jens Ferm lägger in mindre figurer i en livfull färg miljö. Eller låter bli. Figureerna är enkla, förenklade till symboler med egen laddning. En apa, ett barn, en byst, hon, han. Vi tar del av ett mentalt tillstånd som är en aning oroande, linjen är tunt nervig, även när den inte är så precist tunn, och så förstärks den av den där färgen. En gul "Krysantemum" på gul botten säger ingenting – förrän man ser den. Också här kommer vi efteråt, någonting har hänt.

Det handlar om liv och död. Här finns lust och någon gång en vacker yta. Men det är en mycket vacker och spännande utställning.

BRITTMARIE ENGD AHL